

ně rozlišuje úředníka v činné službě od úředníka mimo službu a ve výslužbě, užívaje o kategorii první označení »úředník«, o kategorii druhé pak označení »úředník mimo službu nebo ve výslužbě« a určuje práva obou kategorií na úřední titul odlišným způsobem. Jestliže tedy v normách, jež vydány jsou po služ. pragmatice mají za předmět úpravu úř. titulů, přiznává se nárok na nový úřední titul určitým osobám, osoby tyto pak označeny jsou výrazem »úředník«, nemůže býti vzhledem k nomenklatuře § 40 služ. pragmat. nejmenší pochybnosti o tom, že osobami těmi rozuměti jest pouze úředníky činné služby. Přiznává-li tedy cit. vl. nař. č. 308/20 titul »berní ředitel« ber. úředníkům VII. hodn. třídy, jest právě z toho, že užito bylo výrazu »úředník«, patrné, že nárok na tento nový titul přísluší jen úředníkům činné služby, kdežto úředníkům mimo službu a ve výslužbě mohl by nárok ten příslušet pouze tenkrát, kdyby i kategorie těchto osob byly jako oprávněné v nařízení tom jmenovány.

Nemůže tedy st-1 z cit. vl. nař. dovozovati pro sebe žádných nároků na přiznání titulu zde dekretovaného, a mohl by pak nároku toho nabýti jen tenkrát, kdyby z § 40 služ. pragmat. bylo možno dovoditi, že i úředníkům ve výslužbě vzhází nárok na udělení titulu, jenž pro kategorii úředníků v činné službě právní normou nově se zavádí. Toho však st-1 ve stížnosti nedovozuje a vzhledem k okolnosti, že posl. odst. cit. §u 40 přiznává úředníkům ve výslužbě jen právo na další používání jejich titulu, získaného ve smyslu odstavců předcházejících, právem by ani dovozovati nemohl.

Č. 6412.

Státní zaměstnanci. — Obecní notáři (Slovensko): * Při započtení předchozí služby notářské dle § 2. vl. nař. č. 573/1920 může předpisů zák. z 18. prosince 1919 č. 25 Sb. z r. 1920 býti použito jen potud, aby bylo zjištěno, jakou započítatelnou dobu by měl obecní resp. obvodní notář k 1. září 1919 (nikoli však k některému termínu pozdějšímu).

(Nález ze dne 19. března 1927 č. 17.709/26).

V ě c: Stanislav St. v B. proti ministerstvu vnitra stran propočtení služební doby.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud se jím st-1 ke dni 31. prosince 1925 zařazuje do požitků X/1 hodn. třídy, se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. výnosem byl st-1 jmenován definitivně do XI. hodn. třídy ve stavu ob. a ok. notářů na Slov. s účinností od 31. prosince 1925. Současně byly mu na základě zák. č. 211/20 a § 2 vl. nař. č. 573/20 ke dni def. jmenování, t. j. ke dni 31. prosince 1925 upraveny služ. požitky. — — —

Proti tomuto rozhodnutí brojí stížnost toliko v jediném směru. Uznávajíc, že zjištění celkové započítatelné služ. doby ke dni 31. prosince 1925 v trvání 11 roků, 2 měsíců, 17 dnů odpovídá úplně skutečnosti, namítá stížnost jen tolik, že st-1 vzhledem k postupovým lhůtám stano-

veným dle čl. III. § 1 zák. č. 541/1919 v XI. hodn. tř. 5 roky a v X. hodn. tř. rovněž 5 roky měl býti zařazen do požitků IX. hodn. tř. I. stupně platového se zbytkem 1 roku, 2 měsícův a 17 dnů pro další postup.

Námítce této dal nss za pravdu, uváživ toto:

Podle § 2 vlád. nař. č. 573/1920 sluší služ. požitky ob. a obv. notářů ustanovených na základě zák. z 22. března 1920 č. 211 Sb. stanoviti v ten způsob, že notáři tito mají vzhledem k předchozí službě notářské býti zařazeni podle postupových lhůt stanovených v § 52 sl. pragm. ve znění čl. III. § 1 zák. č. 541/19, při čemž má býti přihlednuto k předpisům zák. z 18. prosince 1919 č. 25 Sb. ex 1920. Zákon tento obsahuje jenom přechodná ustanovení k zák. č. 541/19, nabývá s ním stejného dne (1. září 1919) účinnosti a má zřejmě účel, přivesti úředníky, před 1. zářím 1919 ustanovené, kde dni účinnosti tohoto zákona, t. j. k 1. září 1919 do požitků stanovených zákonem č. 541/19. Může tedy předpisů zák. č. 25/20 býti použito jen ke zhodnocení oné služ. doby, která do 1. září 1919 byla odsloužena a může nař. rozhodnutí na základě zák. č. 25/1920 vysloviti jen tolik, jakou služ. dobu by měl st-1 k 1. září 1919 ztrávenou, resp. do požitků které hodn. třídy a stupně platového by jej bylo zařaditi k 1. září 1919.

Jestliže však žal. úřad ke služ. době takto zjištěné připočítává služ. dobu od 1. září 1919 až do dne 31. prosince 1925 ztrávenou, a jestliže výsledek tohoto zjištění zhodnocuje v ten způsob, že podle zák. č. 25/1920 přeřazuje st-le znovu a sice ke dni 31. prosince 1925, nemá postup jeho v zákoně opory, a slušelo proto nař. rozhodnutí v této části zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6413.

Státní zaměstnanci: * Z předpisu 2. odst. § 79. služ. pragm. z r. 1914 nelze vyvoditi více nežli subj. nárok úředníka, který překročil 60. rok svého věku, na to, aby nebylo příslušným státním orgánem odepíráno jeho žádosti o přeložení na trvalý odpočinek.

(Nález ze dne 19. března 1927 č. 5259).

Věc: Jakub R. v Št. proti ministerstvu spravedlnosti stran pensionování.

Výrok: Stížnost se jednak zamítá jako bezdůvodná, jednak odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Dne 18. června 1924 žádal st-1, tehdy správce kanceláři okr. soudu ve Št., vykazující více než 60 roků věku a přes 44 služ. let, o přeložení na trvalý odpočinek. Tuto žádost předložil předseda soudní tabule v Bratislavě min-u sprav. s poukazem na § 79 služ. pragm. a s návrhem na vyhovění. Výnosem min. sprav. z 8. července 1924 bylo toto podání vyřízeno za předpokladu svolení st-lova — dodatečně také skutečně daného — v ten smysl, že rozhodnutí o jeho pensionování bylo odloženo ke konci roku 1924. Když k tomu nedošlo, žádal st-1 znovu podáním z 20. ledna 1925 o urychlení pensionování s odůvodněním, že si musí hledati nějaké vedlejší zaměstnání, projevil však současně ochotu, konati nadále službu u soudu za plat diurnistický. Výnosem ze 3.